

sen Flertal. Og saa synes jeg, at vi for Christensens Vedkommende skulle realisere den gamle Plan: at genindføre Stavnsbaandet. Og Anders Nielsen skal ha' en Tur paa Træhesten, for det var ham, der skraalede: „A fo' langer Sagen a'vist“, da Albertis Svindlerier var for i Folketinget“. Med glødende Indignation citerer „Aalborg Amtstidende“ dette Vidnesbyrd om, hvad det er, Københavnerne tilsigte. De ville have Konseilspræsidenten undergivet Stavnsbaand, for at han skal blive i Hee, og de ville have Landbrugsministeren sat paa Træhesten, for at han ikke skal gøre Skade herinde, de ville have Enevælden genindført og Parlamentet afskaffet! „Der kunne I se“, siger „Aalborg Amtstidende“ til Bønderne i Vendsyssel, „det er, hvad Københavnerne ville benytte denne Katastrofe til“. Ja, de Folk, der behandle Bønderne paa den Maade, gøre sig efter min Mening skyldige i den største Foragt og den største Haan mod den danske Bondestand, som tænkes kan. De behandle Bønderne, som Bondefangerne behandle dem. Naar tænkende Bønderne læse det, maa de dog gribes af Foragt for det Blad, det kan da ikke være andet, for det er dog at haane dem, at give en saadan Artikel ud for Alvor overhovedet. Men det er noget, der er gjort Aar igennem.

Jeg skal villig erkende, at der i disse Dage — jeg har ogsaa mærket det, hvor jeg har færdedes i forskellige Kredse — i Overklassen, ogsaa i Overklassen i København, er kommet ikke saa lidt Raseri op mod Bønderne, som nu igennem 7 Aar have haft Magten, ikke saa lidt af gammel Overklasseuvillie mod disse Bønder: „Aah, gid man nu kunde give dem en ordentlig Dukkert ved denne Lejlighed!“ Vi Arbejderrepræsentanter kende disse Stemninger, vi have selv mærket dem fra Overklassens Side, dengang den københavnske Arbejderfolkning var ved at skaffe sig kommunal Magt her i København. Da mærkede vi fra de detroniserede Samfundsklassers Side noget af den Uvillie og Lyst til at tilføje dette Arbejderdemokrati, dette Socialdemokrati en ordentlig Dukkert. Vi havde jo haft den Dristighed at gøre en Malersvend til Borgmester! Vi kende altsaa noget til det, men vor Sympati er paa Bondestandens Side mod de Overklasser, der nu forhaane den. Men vor Foragt er paa deres Side, som gaa ud og med Midler som de før omtalte søge at blæse til Krig mellem By og Land.

Hvis de Herrer tro, de kunne gaa ud og sige til den brede Landbefolkning, at de nu styrttes — maaske — fra Magten, fordi de have drevet Bondepolitik, landbodemokratisk Politik, saa maa de vide, at alle tænkende Landbodemokrater ville vende sig haanleende mod dem. Er der noget, som dette Venstreflertal og dets Regering ikke have drevet i de 7 Aar, hvis Status Konseilspræsidenten opgjorde, saa er det demokratisk og ogsaa landbodemokratisk Politik.

Konseilspræsidenten nævnede i Gaar Nationalbanken. Jeg er ganske enig med ham i, at Nationalbankens og Privatbankens Affærer bør undersøges med Hensyn til deres Forhold til Justitsminister Albertis Svindel; jeg er ganske enig i, at der maa kræves en grundig Undersøgelse ogsaa der. Naar saa Konseilspræsidenten videre nævnede, at det var jo menneskeligt, at Nationalbanken havde stillet sig forholdsvis velvillig overfor Justitsministeren, saa forstod vi alle, hvad Konseilspræsidenten sigtede til: Nationalbanken skulde have sin Oktroj forlænget. Lad os kun gaa ud blandt Landbefolkningen og tale om Nationalbankens Oktrojs' Forlængelse, og det brede Landbodemokrati vil forstaa, at aldrig er der foretaget en mere ærkekapitalistisk Handling end det Skridt, det saakaldte Bondedemokratis Regering foretog med Svindleren Justitsminister Alberti som Chef, aldrig! Vi gjorde opmærksom derpaa, vi protesterede derimod. Vor Ordfører, det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (P. Knudsen), førte en energisk Kamp mod dette kapitalistiske Skridt; men de Herrer saakaldte Bonde-repræsentanter sade stille, støttede Kapitalismen mod Socialdemokratiets Protest, medens det var Socialdemokrati, der varetog Samfundets Interesser. Det var Socialdemokrati, der ikke vilde have Pengeudstedelsesretten givet i Vold endnu i 30 Aar til den private Kapital, men vilde have lagt den i selve Folkets Haand. Det var et gammelt demokratisk Krav, og der svigtede de Herrer Demokrater og ikke mindst Landbodemokrati.

Eller jeg nævner den Maade, hvorpaa de Herrer have behandlet Kravet om en retfærdig demokratisk Skatteordning her i København; hvorledes de i 1903 sloge vort Krav ned om en stigende Skala her i København, hvorved Københavns Demokrati kunde faa Lejlighed til at beskatte Kapitalen paa retfærdig Maade. Var det Bondepolitik, var det landbodemokratisk Politik? Det var „Københavneri“, det var